

POÓR EDIT

**BIBLIAI TÖRTÉNETEK VERSBEN
ÓSZÖVETSÉG**

Írta és szerkesztette: Poór Edit

Minden jog fenntartva!

A borítóterv:

Poór Edit

Festmény:

Nagy Károly

Magánkiadás

ISBN

Nyomdai munka:

2017.

„Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam.”

Pál Apostol

ELŐSZÓ

A KÖNYVSOROZAT KEDVES OLVASÓIHOZ!

Nagy szeretettel köszöntök mindenkit, aki e könyvsorozatot olvassa.

Magamról csak annyit szeretnék megemlíteni, hogy az irodalmat mindig nagyon szerettem, de pályám más irányba futott.

Az Úr, azonban úgy alakította életem, hogy több szabadidő révén, 2011-től kezdtem el verseket írni, különböző témakörökben. Így születhetett meg ez a négy kötetből álló, Bibliai történeteket feldolgozó verses kötetem. Későbbiekben novellákkal és regényekkel bővítettem írásaimat.

Hálát adok Istennek, hogy végig segítették munkámat ennek a sorozatnak megírásában, melyet nagy örömmel és lelkesedéssel végeztem.

Az Úr szolgálatába, hittel alkotni a legnemesebb feladat.

Szeretettel ajánlom e könyvsorozatot minden kedves olvasónak.

Köszönöm, hogy olvasnak és figyelmükkel megtisztelnak!

Debrecen, 2017.

Poór Edit

A KEZDET

A világot a jó Isten,
Hat nap alatt teremtette.
Megáldotta hetedikén,
E napot meg is szentelte.

„Legyen világosság” – mondta,
Lett világosság nappala,
Majd sötétség az éjszaka,
Így szólt Isten akarata.

Teremtett földet és eget,
De a nagy pusztaság fölött,
Az Úr szent lelke lebegett,
Lettek szárazföld és tengerek.

Teljes sötétség ne legyen,
Hold ezüst fénye megjelent,
Izzó százszorszép csillagok,
Ragyogtak fel az égbolton.

Éltető földön hajtottak,
Zöldellő bokrok, pázsitok,
Édes gyümölcsöt termő fák,
Mezőkön színes virágok.

Életet lehelt vizekbe,
Szárazföldre, levegőbe,
Fajok szerint kelt életre,
Állatok csodás élete.

Szaporodtak, sokasodtak,
Nyüzsögtek az élőlények,
Madarak sokszínűsége,
Repdesett földön és égen.

Napkeleten, édenkertben,
Paradicsomi létben,
Ádámmal és Évával,
Kezdődött az emberélet.

Az Atya megparancsolta;
Népesítsék be a földet,
Tiétek fáknek gyümölcse,
A tudás fáját kivéve.

Uraljátok állatokat,
Hódítsátok ég madarát,
Tengerekben élő halat,
A kígyótól óvd magadat.

Éva szóra nem hallgatott,
Kíváncsi hiúságára,
A kígyó okosan hatott,
Tiltott gyümölcsből harapott.

Ebből Ádámnak is adott,
Engedetlenségük zsoldja,
Fájdalom és test halála,
Kiűzetés e világba.

KÁIN ÉS ÁBEL

Ádámnak és Évának,
Kettő fia született,
Elsőt hívták Káinnak,
Másodikat Ábelnek.

Káin földet művelte,
Ábel juhok őrizte,
Keményen megdolgoztak,
Minden nap imádkoztak.

Úrnak hálaadásként,
Ábel, újszülött bárányt,
Mint égő áldozatként,
Készítette el máglyán.

Imában köszönte meg,
Az áldását Istennek,
Tiszta szívvel ajánlotta,
Az Úr el is fogadta.

Káin is bemutatta,
Az égő áldozatra,
Első termés búzáját,
Istennek feláldozta.

Ám ezt kényszerből tette,
Sajnálta elégetni,
Saját munkának hitte,
Miért, ezt pazarolni.

Isten szívébe látott,
Tőle, el nem fogadta,
Az égő áldozatot,
Káin megharagudott.

Az irigységtől telve,
Ábelt egy nap megölte,
Földre hullt testvér vére,
Isten innen elűzte.

Győzött itt a kísértés,
Mert kinek szíve tüskés,
Nem marad bent szeretet,
Csak fájdalom és kétség.

NOÉ

Ádám, Éva és Káin, Ábel,
Rég múlt, a földön sok év eltelt.
Az emberek gonoszok lettek,
Romlottak és Istentelenek.

Csak Noé és családja maradt,
Isten, hű szolgálata alatt.
De csúfolták és kinevették,
Az Úr igaz szeretetéért.

Az erőszak elharapódzott,
Isten ezért megharagudott,
Hogy a bűnös élet pusztuljon,
Földre özönvizet zúdított.

Ám, Noénak még időben szólt,
Góferfából, bárkát készítsen.
Élelemből eleget vigyen,
Állatfajokból egy pár legyen.

Megnyíltak az ég csatornái,
Mélyéségből földnek forrásai,
Élet felett víz uralkodott,
Bűnnek nyoma nem maradhatott.

Fél év múlva, új élet sarjadt,
Eltűnt a víz, föld kiszáradt.
Noé bárkája megfeneklett,
Ararát hegyén áldott kezdet.

Úrnak, Noé oltárt épített,
Isten neki, ígéretet tett;
Nem lesz több özönvíz a földön,
Szövetségre lépek veletek.

Szivárvány ívem lesz felhőkön,
Szövetségemet, így jelölöm,
Én közöttem és a föld között,
Látva, újszövetséget kötök.

BÁBEL TORNYA

Noé, fiaitól ágaztak,
Szét a népek, majd sokasodtak,
Benépesítették a földet,
Az állatfajok az erdőket.

Sineár földjén völgyre letek,
Ekkor még egy nyelvet beszéltek.
Először itt telepedtek le,
Vártornyot építeni kezdtek.

Gondolták, majd az égig érjen,
Ararát hegyén is túlérjen,
Özönvíztől őket megvédje,
Nem bíztak Isten ígéretébe.

Az Úr ezért egyik éjszaka,
Közös nyelvet összezavarta.
Nem értették meg többé egymást,
Az építkezést abbahagyták.

Sosem épült fel, Bábel tornya,
Ehelyett nagy lett a zűr – zavar,
A családjaik szétszéledtek,
Földet, így népesítették be.

ÁBRAHÁM ELHIVATÁSA

Ábrahám! – így szólt az Úr hozzá,
Hagyd el földedet családdal,
Vagyonoddal, állataiddal,
Szolgáidat vidd magaddal.

Új földre vezetlek titeket,
Áldásomat így elnyeritek.
Ábrahám és Lót családjaik,
Mindenestől felkerekedik.

Sokáig tartott az utazás,
Hegyen, völgyön és folyón át,
Eléjük tárult pompás látvány,
Gyönyörű völgy neve Kánaán.

Mind két család letelepedett,
De szolgálóik veszekedtek,
Így Lóték új földet kerestek,
Útjuk Sodomáig vezetett.

Itt uralkodott a gonoszság,
Isten nélküliség, romlottság,
Így éltek a sötét pogányok,
Nem maradtak igaz családok.

Egy nyári napon Ábrahámhoz,
Három férfi ellátogatott,
Szívvel hívta őket asztalhoz,
Enni – inni valót hozatott.

Majd az Úr szólt: egy év múlva,
Neked fiad születik Sára.
De ő csak mosolygott, nem hitte,
Hisz, idő már eljárt felette.

Vándorok és Ábrahám reggel,
Sodoma felé útra kelnek,
Ott sok – sok ember jajveszékel,
Ám, nagy súlyuk van vétkeiknek.

Így Sodomára, Gomorára,
Pusztulás vár nemsokára.
Ábrahám kérlelte az Urat,
Hagyja, ha talál tíz igazat.

Isten megígérte, kegyelmet ad,
Nem pusztítja el az igazat,
De Ábrahámnak nem sikerült,
Csak Lót és családja menekült.

SODOMA ÉS GOMORA PUSZTULÁSA

A hajnali ébredéssel,
Angyalok segítségével,
Lótnak egész családjával,
Távozniuk kellett gyorsan.

Vagyonukat hátra hagyva,
Csak életüket mentették,
Sodoma városát elhagyva,
Meghúzódtak barlang mélyén.

Az angyalok parancsolták,
Hogy vissza soha ne nézzenek,
Míg a várost el nem hagyják,
Ne álljanak meg, siessenek.

Lót asszonya visszanézett,
Sajnálta a sok szép évet,
Kezét az égnek emelte,
Sóbálvánnyá dermedt teste.

Kénköves eső hullott le,
Hátuk mögött föld remegett,
Megnyílt, a várost elnyelte,
Egy nagy sós tó lett helyette.

Reggel nagy robajra ébredt,
Ábrahám, sietve kiment.
Az ég e városok felett,
A füsttől elfeketedett.

Azért pusztult el Sodoma,
És vele együtt Gomora,
Mert lakói gonoszsága,
Nem javult sok idő óta.

Még tíz igaz ember sem volt,
Jóság, erény sem lakott ott,
Így Isten keze lesújtott,
A gonosz erő távozott.

ÁBRAHÁM ÉS IZSÁK

Ahogy Isten megígérte,
Sára fiút szült egy évre.
Igazi nagy csoda volt ez,
Mert Ábrahám már százéves.

Nagy boldogsággal nevelte,
Fiát, Izsáknak nevezte.
Mindenkinél jobban szerette,
Erős ifjú lett belőle.

Így szólt az Úr Ábrahámhoz,
Add vissza nekem Izsákot.
Indulj, Moria hegyhez hozd,
Nekem áldozd fel őt majd ott.

Megrendült nem várt kérésre,
Gondolta, mindennek vége.
Gyötrődött egész éjszaka,
Isten, miért kéri vissza.

Ő tudja egyedül okát,
Ábrahám nem tehetett mást.
Imádkozott mindkettőjüket,
Ám, választania kellett.

Elindultak hát a hegyre,
Tüzet, fát magukkal vittek.
Izsák, apját megkérdezte,
Élő áldozat, majd hol lesz.

Ábrahám, így elmesélte,
Hogy Isten őt mire kérte.
Egész úton imádkoztak,
Egymástól ők elbúcsúztak.

Az oltárt megépítették,
Izsákot már felfektette,
Ábrahám, kést elővette,
De az Úr ezt nem engedte.

Rákiáltott Ábrahámra,
Ne tedd! – már látom hitedet.
Mert engedelmeskedtetek,
Hatalmas, nagycsalád lesztek.

Örömteli boldogságuk,
Az Úrban lett bizonyosságuk.
Ott mindjárt egy kost találtak,
Ő lett élő áldozatuk.

IZSÁK FIAI: ÉZSAU ÉS JÁKOB

Ábrahám, kedvenc szolgáját

Küldte, öccse városába.

Jó feleségért Izsáknak,

Aki, elkérte Rebekát.

Izsáknak és Rebekának,

Fiú ikrei születtek,

Ézsau lett az idősebb,

Öccsét nevezték Jákobnak.

Ézsau, erdőt szerette,

A hegyet – völgyet bejárta.

A vadat ő maga lőtte,

Azt, jól el is készítette.

Izsáknak ő volt kedvence,
Rebeka, Jákobot kedvelte.
Jákob, otthon szorgoskodott,
Inkább juhokra vigyázott.

Az elsőszülöttség jogát,
Ehhez az atyai áldást,
Akkor, Ézsau kaphatta,
Ám, Jákob ezt kicsikarta.

Egy tál lencsefőzelékért,
Elsőszülöttség jogot kért.
Ézsaut éhség gyötörte,
Jákobnak így megígérte.

Évek múlva ezt feledte,
Apja magához kérette.
Hozzon neki vadas ételt,
Melyet Ézsau készít el.

Ám, Rebeka ezt meghallva,
Rögtön elmondta Jákobnak,
Míg Ézsau vadászott,
Jákob vitt ételt Izsáknak.

Kecske szőrt is tett karjára,
Hogy hasonlítson Ézsaura,
Hangját mélyre változtatta,
Így az apját becsaphatta.

Izsák, már idős ember volt,
A szemével sem látott jól.
Ézsau ruhája Jákobon,
Számára megtévesztő volt.

Kiderült a csalárdságuk,
Amikor megjött Ézsau,
Atyai áldást Jákob kapta,
S nagy lett Ézsau haragja.

Megfenyegette megöli,
Anyja, Jákóbot elküldi,
Ha csillapodik haragja,
Üzen, neki jöjjön haza.

Jákob útra kelt Háránba,
Rebeka bátyja házába,
A hosszú úton megpihent,
Amíg Lábánhoz érkezett.

JÁKOB NAGYBÁTYJÁNÁL

Jákob Hárán felé tartott,
Alkalmas helyen megpihent,
Feje alá egy követ tett,
Profétikus álmot látott.

Fényes létra az égig nyúlt,
Rajta figyelő angyalok,
Tetején hozzá Isten szólt;
Mindenütt veled maradok.

Visszahozlak itt e földre,
Te s gyermekeid jövője.
Felébredve megfogadta,
Kő helyén lesz Isten háza.

Lelkében megerősödve,
Ment tovább Lábán földjére.
Nagybátyja gazdagságban élt,
Két lányával, Lea s Rachellel.

Beleszeretett Rachelbe,
Fiatalabbik leány volt,
Hét évig szolgált Ő érte,
De fátyol alatt Lea volt.

Most őt csapták be konokul,
Új hét év szolgálatául,
Majd Rachelt is elveheti,
Két feleség így lett neki.

Húsz évig szolgált Lábánnak,
Jákobnak nagy lett vagyona,
Anyjától nem jött üzenet,
Ám, Isten hazatérést üzent.

Felkerekedett az útra,
Családjával, vagyonával,
Félt Ézsau, hogy fogadja,
Gazdag emberként tér haza.

Követeket küldött előre,
Ajándékot, állatokat,
Ézsau, engesztelésére,
Ő, tüstént indult eléje.

Négyszáz fegyveres kísérte,
Jákob megrémült ezt halván,
Népét kétfelé osztván,
Kezét imára emelte.

Istennek áldását vette,
Hétszer leborult a földre,
Amíg bátyja elé értek,
Egymás szemébe, így néztek.

Majd boldogan átölelve,
Hullottak az örömkönnyek,
A visszatérés ünnepe,
Emlékezetes örökre.

JÁKOB FIA JÓZSEF

Jákobnak tizenkét fia volt,
A legkisebb neve József volt.
Jákob legjobban őt szerette,
Fivérei rá irigykedtek.

József álmait elmesélte;
A mezőn ők kévét kötöttek,
Az ő kévéje állva maradt,
Többieké elé borultak.

Ezt az álmot még egy követte;
A Nap, a Hold, tizenegy csillag,
Mind leborultak őelőtte,
A testvérek megharagudtak.

Az álmok miatt felbőszültek,
Izzott féltékeny irigységük.
Bosszút forraltak József ellen,
S gondolták, majd agyon üssük.

Előbb száraz kútba vetették,
De közeledett egy karaván,
Nekik hús ezüstért eladták,
Így került József Egyiptomba.

Az Úr segítette Józsefet,
Fáraónak főembere lett.
Felesége megkísértette,
De az Úr törvényét meg nem szegte!

Megfejtette fáraó álmát,
Felügyelte egész országát.
Az éhínség hét esztendőjén,
Csak Egyiptomban volt elég kenyér.

Testvérei felkerekedtek,
Kánaán földjéről Egyiptomba,
Gabonát venni otthonukba,
Ám Józsefet fel nem ismerték.

Így földre borultak előtte,
József felismerte bátyjait,
Majd megcsókolta testvéreit,
Miattam ne keseregjete!

Az Isten küldött elöttetek,
Hogy ti életben maradjatok.
Menjete jó hírrel apámhoz,
Gósen földje lesz majd tiétek.

MÓZES SZÜLETÉSE

József halálát követően,
Új királya lett Egyiptomnak.
Izrael fiai szaporodtak,
Fáraó nem nézte jó szemmel!

Féltette erejét, hatalmát,
Kiadta; őket sanyargassák.
Minden újszülött héber fiút,
A Nílusnak vizébe dobják.

Egy Levi házból való asszony,
Fiát három hónapig rejtette,
Majd gyékény kosárba fektette
Sás közzé Nílus partra tette.

Kissé távolabbról figyelte,
Fáraó lánya megtalálta,
Szoptatós anyának felkérte,
Így fiát ifjúvá nevelhette.

Fáraó lányához elvitte,
Aki Mózesnek, elnevezte.
Egyik napon Mózes meglátta,
Épp két férfi esik egymásnak.

Az Egyiptomit leütötte,
S a homokban elrejtette.
Másnap két héber civakodott,
Ő rá szólt arra ki hibás volt.

Haragot szült békítő szándéka,
A héber férfi ráolvasta,
Az Egyiptomit meggyilkolta!
Menekült Mózes Egyiptomból.

Midján földjén letelepedett,
Pap lányát feleségül vette,
Apósa juhait legeltette,
Majd a pusztán túlra terelte.

Így jutott el Isten hegyéhez,
A Hórebhez, hol tűz lángjában,
Megjelent az Úrnak angyala,
Élő - égő csipkebokorban.

Mózes; Így, szólt hozzá az Isten,
Menj a fáraóhoz Egyiptomba,
Mert népem jaját meghallottam,
Vezesd ki őket Kánaánba!

VISSZA EGYIPTOMBA

Mózes nem bízott magába,
Ezért az Úr parancsára,
Áront elvitte magával,
Fáraóhoz Egyiptomba.

Kérték bocsátsd el népemet,
Úrnak szentelhessen ünnepet.
Fáraó kérlelhetetlen,
Nem ismeri az Úr Istent.

Népe, hogy megmeneküljön,
Tíz csapást mért Egyiptomra.
A Nílus vize vérré vált,
S ez volt az első csapás.

Parancsolta az Úr Mózesnek;
Menj a fáraóhoz, mond meg,
Bocsássa el népemet.
Mert, ha nem akkor mindenütt,
A határban békák hemzsegnek.

Fáraó szíve azonban,
Ellen állt és konok maradt.
A szavára nem hallgatott,
A béka elszaporodott.

Az Úr harmadik csapása,
Mózes sújtson föld porába,
Váljon az mind szúnyogokká,
Ellepett embert, állatot.

A fáraó kemény maradt,
Böglyöket rá bocsájtott,
Egész Egyiptom szenvedett,
S ha ez nem elég, nagy dögvész lesz.

Így sem engedte el őket,
Ezért hólyagos fekély lett,
Állatokon, embereken,
Fáraó még sem engedett.

Ekkor jégeső zúdult alá,
Könyörgött neki a fáraó.
Népét mégis elbocsátsa,
Ám, ahogy az eső alább hagyta,

Szavát rögtön visszavonta.
Keleti szél áradata,
Megjelent a sáskák hada,
Fáraó szavát nem tartotta.

Ekkor sűrű sötétség lett,
Három napig fel sem keltek.
Fáraó haragra gerjedt,
Nem engedte el a népet.

Így szól az Úr Mózeshez;
Rájuk még egy csapást mérek,
Akkor elenged titeket,
Majd éjfél tájt átvonulok,
És halál lesz Egyiptomon.

Minden első szülött meghal,
Állatok első ellése,
Népem megmenekülése,
Történik ezen éjszakán.

Izrael fiai szólok;
Bárány vérét kenjétek fel,
Szemöldökfára ajtótokon,
Ez a jel házaitokon.

Látva kihagylak titeket,
E napra emlékezzetek,
Nemzedékről nemzedékre,
Mindig megünnepeljétek.

Az egyiptomi házakban,
Nagy jajveszékelés támadt,
Sírások az éjszakába,
Sok – sok halott házaikban.

Fáraó Mózeszt hívatta,
Népével elbocsájtotta,
Vihették állataikat,
Az útra gyalog indultak.

AZ ÚT NEHÉZSÉGEI

Isten vezette a népet,
Nappal a felhőoszlopban,
Éjjel pedig tűzoszlopban,
Vörös tengerhez így értek.

Izrael fiai látták,
Üldözik az egyiptomiak,
Igen nagy volt a félelem,
Szár az út nyílt a tengeren.

Jobbról és balról vízfal állt,
Vörös tenger kettévált.
Amikor az üldözőik,
Beértek a közepéig,

A tenger vize összezárt.
Ismét visszatért medrébe,
Elborította lovakat,
Az összes harci kocsikat.

Izrael népe vándorolt,
Tovább – tovább pusztákon át,
A nép zúgolódni kezdett,
Fáradtak voltak, éhesek.

Fürjek szálltak a táborra,
Isten kegyelmét mutatta,
Reggelre felszállt a harmat,
Utána édes Manna maradt.

Kánaánig vándoroltak,
Refidinben megpihentek,
Ivó vizeik elfogytak,
Mózes ellen fellázadtak.

Mózes segítségért kiáltott,
Az Úrhoz ő imádkozott,
Üss sziklára! – mondta az Úr,
És majd belőle víz fakad.

Sinai pusztába érkeztek,
Heggyel szemben táboroztak.
Nagy mennydörgésre ébredtek,
Erős kürtzengést hallottak.

Leszállt az Úr hegy csúcsára,
Mózeset magához felhívta.
Tízparancsolatot adta,
Melyet kőtáblára írta.

Betartva parancsolatait,
E szerint kell élni a népnek,
Hogyha meg akar maradni,
Továbbra Isten népének.

TÍZPARANCSOLAT

„ÉN VAGYOK A TE URAD, ISTENED”

Az ég mennydörgött és villámlott,
Erős kürtzengés hallatszott,
Az Úr hangja mindent áthatott,
„Én vagyok a te Urad, Istened”

Ekként szól az Úr Sion hegyén,
Visszhangzik ma is szívek mélyén.
Ember szeresd a Te Istened,
Ki téged a földre teremtett.

Őt illeti minden tisztelet,
E létben csiszolja lelkedet.
Emeld alázattal szívedet,
Ő általa nyersz majd kegyelmet.

Ne kételkedj Atyánk létében,
Megszabadít Ő kétségtelen.
Akár a vérzivatarokon,
Akár úszó könnytengereken,

Kiszabadít és hordoz téged.
De nem úgy, ahogy Te akarod,
Fogva tart önző gondolatod,
Eltévelyedett ember lélek.

Hanem hallgasd az Úr beszédét,
Keresd és éld az Úr törvényét.
A fényutadat megtalálva,
Gondjaidat tedd oltárára.

A Sinai hegy mennydörgését,
Felváltja az idő múlása.
Épp úgy csendes szellőként,
Lágyan, de szól az Úrnak hangja.

„Én vagyok a te Urad, Istened”
Hangzik időtlen – idők óta.
Örökké él az Isten szava,
Ha hisz vagy nem e föld lakója!

„NE CSINÁLJ MAGADNAK FARAGOTT KÉPET!”

Földi, avagy égi bálványok,
Faragott kép, kitalálmányok'.
Istennek helye van lelkedben,
Az egyedüli Úr szívedben.

Ki e helyet mással betölti,
Isteni vezetést elveszti.
Hamis érzés, tudat vezeti,
A tévelygése eltéríti.

Igaz útját meg nem találja,
Hamisság lesz lelke szolgája.
Kik idegen Istent faragnak,
Már tévelygő úton haladnak.

Lelkek így szerzik meg maguknak,
A nehéz szenvedéseiket,
Gyötrő nyomorúságaikat,
Könnyel áztatják fájdalmukat.

Jó és a rossz mindig ütközik,
Ám jó megtartja értékeit,
A rossz szétbomlik, feloldódik,
És szenvedésekben szét hullik.

Ki Isteni jót elfogadja,
A maga lelkéből, mint drága
Igazgyöngyöt, majd előhossa,
Élete áldásként hordozza!

A Te szívednek érzéseit,
Mely teremtetted megilleti,
Ne hagyd elhomályosítani,
Lelkedet csak Ő fényesíti!

„A TE URADNAK, ISTENEDNEK NEVÉT HIÁBA FEL NE VEDD!”

A teremtő Isten neve szent!

Ily érzés járja át lelkedet,

Idegszálakon át testedet,

Az Úrnak adva tiszteletet.

Nem a világ felé külsővel,

Legbelül egy zugban szentéllyel,

Az Úrnak oltárt emelve fel,

E szálon Ő ránk gondot visel.

Ne esküdj és ne fogadkozz,

Bilincsként a földre visszahoz.

Ne emlegesd az Isten nevét,

Szitokként, avagy álszent hitként.

Igaz szívből szólj igazságot,
Ne hamisan szólj hazugságot,
Hogy egymást félrevezessétek,
Mert keserű lesz életetek.

Az Úrnak szent nevét, ha szólod,
Dicsőítve Őt igaz hittel,
Legyen őszinte alázatod,
Élhesd áldását kegyelmével.

A megbocsájtó szeretetét,
Érezd átható tiszteletét.
Hagyd, formáljon földi utadon,
Életed e szerint változzon!

„A SZOMBATNAPOT MEGSZENTELED!”

Az Isten hat nap teremtette
Tökéletesen szép világot,
A hetediket megszentelte,
És nem végzett semmilyen dolgot.

Hat napon mindig munkálkodjál,
Hetediket pihenni hagyjál.
Megemlékezzél, megszenteljed,
Újabb hat napra erőd gyűjtsed.

Ne csak majd pihenéssel töltsed,
Hanem szellemed is fejlesszed.
Olvassál, avagy imádkozzál,
Lelki fejlődésben haladjál.

Fizikai és lelki tested,
Harmóniában kell, hogy legyen.
Élő nyugalommal feltöltsed,
E napon örömmel pihenjen.

Ez a negyedik parancsolat,
A teremtő Isten személye,
És a földi ember személye,
Között képez átjáró hidat.

Ha az Urat, mindenek felett,
Teljes lelkedből szereted,
Parancsolatait megteszed,
Fejlődésedben célhoz vezet.

Minden hétnek egyetlen napja,
Nyugalomé, megpihenésé,
A célhoz érés jelképéé,
Melyet átszó Isten áldása.

Hagyd a földi dolgot békében,
E helyett a lelked ébredjen.
Úrnak szentelt nap reggelére,
Ébredj szent, méltó szeretetre.

Ő óhaja az, hogy lebontsa,
A földi élet bűját – baját,
Keserűségét, fáradságát,
Lelkeinket felszabadítsa.

Megszentelve, szárnyat növesszen,
Szellemünk feljebb emelkedjen,
Majdan végcélunkhoz vezessen,
Az Ős hazában megöleljen.

„TISZTELD ATYÁDAT ÉS ANYÁDAT!”

„Tiszteld atyádat és anyádat!”

A Legfontosabb parancsolat,
Mit Isten törvényben elrendelt,
Emberek közötti viszonyban.

Földi létben az első kihez,
Mint ember hozzákapcsolódik,
Életet adó párhoz születik,
Szülőkhöz lélekben kötődik.

Tisztelni kell az életet,
A forrást, amelyből ő is lett,
Istennek a rendelkezését,
Hogy épp ott kezdje el életét.

Ki vétkezik a szülei ellen,
Az vétkezik az élet ellen,
Ki vétkezik az élet ellen,
Nem lehet hosszú életű sem.

Nagy értékű a földi élet,
Felemel, javulásra késztet,
Mit Isten ajándékkal adott,
A lélek, fejlődésre kapott.

Az Úr országában nincs helye,
Tisztátalanságnak vagy bűnnek,
Eme földi létben a lelkek,
Emelkedésre kényszerülnek.

Így elérik a harmóniát,
A békeesség, szeretet vágyát,
Betartva Úr parancsolatát,
Elnyerik majd Isten országát.

„NE LOPJ!”

Ebbe a fizikai létbe
Küldött, minden egyéniségnek,
Ott kell megállnia a helyét,
Ahová Urunk rendelte életét.

Ki felelős Istennel szemben,
Felelős a környezetével,
Ajándékba kapott étellel,
Felelős természettel szemben.

Parancsolatoknak sora,
Isten által úgy van megírva,
Ahogy a lélek öntudata,
Elkezd megvilágosodnia.

Senki sem tehet a világba,
Úgy, ne volna visszahatása,
Cselekedjék jót, avagy rosszat,
Visszaszáll rá érzésvilága.

Azért adja Isten a törvényt,
Hogy léleknek üdvére válják,
Mutatja, hogyan cselekedjék,
Avagy, hogyan ne cselekedjék.

„Ne lopj!” Így szól a parancsolat,
Szándékos és passzív formája,
Ne vegye el ember a másét,
Ne károsítsa meg lelkét.

Azzal is lop, ha rágalmazza,
Bizalmát, hitelét megrontja,
Az ígéret is hiányt okoz,
S a hazugság, csalódást hoz.

A lopás mozgató rugója,
Önzés minden felhalmozója,
Kapzsiság lesz mértékadója.
Itt por és hamu káprázatja.

Az örökélet őshazája,
Fényben fürdő Atya áldása,
Igazság, tisztaság pompája,
Így vár minket Isten országa.

„NE PARÁZNÁLKODJÁL!”

Így szól Isten parancsolata,
Mellyel lelkek fluidszálat óvja,
A testnek, szellemnek, léleknek,
Egységesnek kell maradnia.

Ki szembeszegül e paranccsal,
Vétkezhethet testtel vagy lélekkel,
Véthet akárcsak gondolattal,
Csábító érzékiségekkel.

Isten törvénye a házasság,
Házasságon túl paráznaság,
Testek kapcsolódásaikor,
Lélek fluidszálatokat sodor.

Ami lezárt volt földi létben,
Sodrás által megnyitja éppen,
A nehéz terhek, betegségek,
Bűn miatt, már el nem kerülnek.

Mit a bűnnel magához vonzott,
A lelki fluidszál megbomlott,
Romlott érzés mit tovább adott,
Igaz érzés bepiszkolódott.

Mindahány lélek fel van fűzve,
Istenhez vezetnek szálaik,
De bűnös utakat követve,
Az Úrtól így eltávolodik.

Bolyong csak e földi világban,
Oly keserűen elhagyatva,
Majd, ha Istenhez kezét nyújtja,
A boldogságot megkaphatja.

„NE ÖLJ!”

A születés Isten kegyelme,
Az élet az Úr ajándéka,
A halál bűn következménye,
Bukás, büntetés hozadéka.

Minden egyes nap az életben,
Lehetőség örökéletre,
Bővíülhet a fogalom köre,
Itt tágulhat az ismerete.

Az élet ad megpróbáltatást,
És sokszor szolgálat ütközést,
Ebből a lélek megtanulja,
A múlandót hogyan uralja.

„Ne ölj” ezt mondja Isten szava,
Az életet Ő ajándékozta,
Az Élet Szent, Istentől való,
Ám nem kell félni a haláltól.

Csak Ő nyújthat örökéletet,
Felcserélve múltó életet,
Egyedüli joga a végzet,
Mert Ő minden lelket átvezet.

Körülötted minden viruló,
Az élő természet ragyogó,
Azért ki az élet ellen vét,
A teremtő Isten ellen vét.

Ne öld élet semmi formáját,
Hagyd, hozza maga alkotását,
Istennek célja van vele,
Ő ki készít, majd neki helyet.

Meg kell kötni szív indulatát,
A szemek villanó sugarát,
Mielőtt még az lesújtana,
Visszahat bűnös gondolatra.

Ami az öléshez elvezet,
Góg, dac, bosszú, hiúság érzet,
De az Úr igazság törvénye,
Nem tűri bűn, törvény sértését.

„Ki fegyvert fog, fegyver által vész el”
Semmi rosszat nem cselekedhet,
Anélkül, hogy önmaga ellen,
Mint emberi lélek vétkezzen.

Így hat a természet törvénye,
Mely nem ismer kíméletet se,
Az ok – okozat jut érvényre,
Élő, az igazság törvénye.

A lélek azon érzéseit,
Mely a szeretet törvényeit,
Nem követi, azt irtsátok ki,
Mert menny kapuja nem nyílik ki.

„NE MONDJ HAMIS TANÚBIZONYSÁ- GOT!”

A földi törvény is bünteti,
Ki hamisan vall társaira,
Ha jogi formát elköveti,
Bánja három év szabadsága.

A sátánnak sötét világban,
Szüksége van a hazugságra,
Ne derüljön fény gonoszságra,
Így kerülnek a hálójába.

Soha ne mondj valótlanságot,
Ne vidd létedbe hazugságot,
Mindig légy igaz és egyszerű,
Őszinte, egyenes jellemű.

ÓrizkedjeteK a pletykától,
Hízeldetés válfajaitól,
Ez mind hamis bizonyágtetés,
A gonosztól megkörnyékezés.

Ki, ezen törvényt be nem tartja,
Megébredve szellemvilágba,
Kiutat, majd nem találja,
Ó hazug labirintusába.

Ránccal tele lélekruhája,
Felírva összes hazugsága,
Itt azoknak van boldogsága,
Kinek ránctalan lesz ruhája.

A földre születés kegyelem,
Azért adatik az embernek,
Mert számadáskor a léleknek,
Hiányos igazság mérlege.

Hibát, bűnt, melyet elkövetett,
Vagy amit rosszul cselekedett,
Istentől nyílt lehetőséggel,
Kiigazítsa szeretettel.

Kik Isten törvényében élnek,
Igazsághoz hűek maradnak,
Csak igazságot cselekszenek,
Lélekben tiszták maradjanak.

„NE KÍVÁND A MÁSÉT!”

„Ne kívánd a másét!”

Ez az utolsó parancsolat,

Elköveti már a gondolat,

Ne kívánj semmit, ami másé!

Mozgatórugója kapzsiság,

Irigység és birtoklási vágy,

Meg kell tanulni lemondani,

Megelégedni, elfogadni.

Ellentét egyik erőssége,

Az embernek önzés törvénye,

Az irigy telhetetlensége,

Mindenben mértéktelensége.

Isteni kegyelem többet ad,
Mint, ahogy azt, megérdemeljük,
Így ne elégedetlenkedjünk,
Adjunk hálát, azért, ami van.

Alázatra és szerénységre,
Megtanít elégedettségre,
Földi vágy elengedésére,
Hiábavaló törekvésre.

Kapjuk, mi sorsunkban adottság,
Ami nincs, az hiábavalóság,
Az elégedettség boldogság,
A szívnek, léleknek nyugodtság.

Ne fájjon, ne szomorkodjatok,
Ha most le is kell mondanotok,
Isten megadja azt majd nektek,
Amikor rá nem is számítotok.

Út végén a lélek haza tér,
Kérdezi majd értem mit tettél,
Az én részemre mit szereztél?
Csak földi javat teremtettél.

Földi javak porrá hullanak,
Fent táplálékul nem szolgálnak,
Szomjazó, éhező lesz lelked,
Ha nem tisztítod át jellemed.

Az Úr szellemi törvényei,
Ebben segít eligazodni,
Földi embernek megtartani,
Ehhez imával erőt kérni.

AZ ARANYBORJÚ

A nép türelmetlenül várta,
Mózes visszatértét a hegyről.
Testvérét Áront kérték arra,
Készítsen Istent vezetőül.

Arany függőket összeszedték,
Aranyborjút, így készítették.
Ettek – ittak, majd vigadoztak,
A borjú körül táncot jártak.

Mózes, ahogy őket meglátta,
Bálvány miatt, nagy lett haragja.
Összetörte és vízbe dobta,
Az Úr elé ment imádkozva.

Szégyenkezve kért bocsánatot,
Megszegték a parancsolatot.
Isten nekik kegyelmet adott,
Nagy irgalommal megbocsájtott.

Mózes tovább vezette népét,
Hogy elérjék Kánaán földjét.
Előre küldte Kálebet és Józsuét,
Visszatérve hoztak sok fűgét.

Mondták, tejjel – mézzel folyó föld,
Terem szőlő, sokféle gyümölcs.
Ám erős nép lakja e földet,
A városuk is nagyon védett.

Megijedtek erre a hírre,
És fellázadtak Mózes ellen,
Jajveszékelve Isten ellen,
Inkább el se indultak volna.

ÁTKELÉS A JORDÁNON

Elkövetkezett Mózes halála,
Józsué lett az Úr szolgája.
Ahogy Isten megparancsolta,
Vezette a népet továbbra.

A Jordán folyóhoz érkeztek,
Papok a nép elé mentek,
Isten szövetség ládájával,
Jordánnak közepén megálltak.

Folyómeder szárazzá vált,
Így lépkedtek a folyón át.
Befejezván az átkelést,
A Jordán vize visszatért.

Éppen Jerikó falainál,
Folyópartra érve keltek át.
Ám Izrael fiai előtt,
Jerikó kapuja bezárt.

Józsuéhoz, így szólt az Isten;
Kezedbe adom Jerikót,
Tégy, ahogyan megparancsolom,
S Jerikó falai leomlanak.

Az Izraeli harcosok,
Körülvették a várost,
Hat napon át megkerülték.
Az Úrnak ládája előtt,

Hét pap, hét kos tülköt vitte.
Hajnalban a hetedik napon,
Megkerülték hétszer,
S tülköket fújták a papok.

Hosszan fújtak kos szarvába,
Erre az egész nép kitört,
Hangos harci rivalgásba,
S nagy kőfalak leomlottak.

SÁMSON

A Filiszteusok uralkodtak,
Izraelben a nép felett,
Egy izraeli asszonynak,
Megjelent az Úr angyala.

Fiad fog születni, mondta,
Fejét nem érheti borotva,
Ő lesz Isten választotta.
Fiának Sámson nevet adta.

Sámson felnövekedett,
Ereje rendkívüli lett.
Rabló nép fiait gyűlölte,
Ám felesége, közülük lett.

Féltek Sámson erejétől,
Harminc férfi figyelte őt.
Mert unta a gyanakvókat,
Elterelésre, rejtvény adott.

Megfejtését csak ő tudta,
Felesége tőle kicsikarta.
Filiszteusoknak elárulta,
Sámson ezért őket ott hagyta.

Rókákat összefogva,
Farkaikat meggyújtotta.
Leégtek ház és gabona,
Ez volt Sámson bosszúja.

Filiszteusok elől,
Hegyek közzé húzódott,
Üldözése folytatódott,
Gázáig így menekült.

Ott sem volt maradása,
Beleszeretett Delilába,
Neki sok pénzt kínáltak,
Hitvány Filiszteusok,

Ha megtudja a titkot,
Mitől ily erős Sámson.
Delila elárulta,
Ereje hajában van.

Így az egyik éjszaka,
Míg aludt, leborotválta,
Sámsont, könnyen elfogták,
Megverték és csúfolták.

Elvették szeme világát,
Majd börtönbe hurcolták.
Filiszteusok ünnepén,
Templomukba vezették.

Gúnyolták, kinevették.

Sámson imába kérte,

Kapja vissza erejét,

Megbosszulhassa szemét.

Templomnak két tartó oszlopát,

Nagy erejével kidöntötte,

Az kártyavárként omlott össze,

Ekként lelte mindenki halálát.

SÁMUELT ELHÍVJA AZ ÚR

Sámuel szépen növekedett,
Éli pap felügyelete alatt,
Ritkán volt abban az időben,
Az Úr igéjének látása.

Szólította egyik éjszakán,
Sámuel, Sámuel, Sámuel,
Igen Uram, hall a te szolgád,
Felelt alázattal Sámuel.

Ítéletet tartok a bűnért,
Éli háza népe felett,
Mert tudta fiainak bűnét,
Ezért, őket mégsem fedte meg.

Sámuel egész Izraelnek,
Nagy, elismert prófétája lett.
Amikor már megöregedett,
A fiait birkákká tette.

Ők letértek az Úr útjáról,
Így a vének Sámuelt kérték,
Gondoskodjon nekik királyról.
Isten szólt: Saul uralkodjék.

Benjámin törzséből Kis, fia,
Ki szívét az Úr megáldotta.
Sámuel olajjal felkente,
S Izrael királyává tette.

Saul Isten szavát követte,
Mindig, minden ellenség ellen,
Bátran, vitézül cselekedett,
Izrael népét megmentette.

Ám, gazdagság megkísértette,
Isten szavát semmibe vette,
Saját akaratát cselekedte,
Így, királyságát elvesztette.

SÁMUEL KIRÁLYÁ KENI DÁVIDOT

Így szólt az Úr Sámuelhez:

Ne bánkódjál Saul miatt,

Menj, Bethlehemi Isajhoz,

Királyt, fiaiból választok.

Isajnak, hét fia volt,

S egyenként elvezette,

Sámuel előtt őket,

Kivéve legkisebbiket.

Sámuel, elcsodálkozott,

Isten, igent egyikre sem mondott,

Ne tekints a külsőjére,

Amit ember lát nem fontos.

Isten a szíveket látja,
Az lesz Izrael királya.
A legkisebb, még hátra volt,
Isaj szólította Dávidot.

Ő az, Őt kend fel Sámuel.
E naptól az Úr áldása,
Dávid lelkét megszállta,
Ő lett Izrael királya.

GÓLIÁT KIHÍVÁSA

Filiszteusok harcra gyűltek,
Hegyoldalába letáboroztak,
A velük szemben lévő hegyen,
Izraeliek csatasorba álltak.

Két hegy között egy völgy terült el,
Filiszteusoktól Góliát,
Harcra hívta Izrael fiát,
Ki lesz, majd ki ellene kiáll.

Kettejük közül ki elterül,
Vesztes lesz a harcban egyedül,
Ám szolgálók lesznek örökül,
A győztes hadnak végezetül.

Filiszteusok, így álltak ki,
Negyven napon át reggelenként,
Mindig közeledtek estenként,
Megijedtek az Izraeliek.

Isaj három idősebb fia,
Bevonultak a háborúba.
Dávidot elküldte utánuk,
Vigyen kenyeret táborukba.

A Góliát ugyan úgy beszélt,
Ellene senki sem állt, mert félt,
Dávid fogta botját, parittyáját,
Indult, leterítse Góliát.

Megvetően nézte Dávidot,
Szidalmazta és káromolta,
Dávid parittyakővel dobta,
Betört a Góliát homloka.

Arccal földre esve elterült,
A Filiszteus megszégyenült.
Mert, nagyra tartotta erejét,
Ezért elvesztette életét.

A harcosok megfutamodtak,
Izrael üldözte Filiszteusokat,
Dávid hitte, Isten vele van,
Legnagyobb ereje az Úrnak van.

DÁVID KIRÁLY LESZ

Dávid többször győzedelmeskedett,
A Filiszteus harcosok felett,
Ám Saul, Izrael királya,
Elesett az egyik csatában.

A három fiát is megölték,
Nem volt királya Izraelnek.
Dávidot összes törzs felkereste,
Szövetséget kötöttek, felkenték.

Így lett Dávid Izrael fejedelme,
Negyven éves uralkodás alatt,
A Sion várát is bevette,
Körül a várost átépítette.

Egyszer a palota tetőjéről,
Látott, igen szép fürdőző asszonyt.
Elküldött utána, érdeklődött,
Uriás felesége volt az asszony.

Elhozta magának Bethsabét,
Uriást pedig harcba küldte.
Ő meghalt az erős ostromnál,
Dávid feleségül vette Bethsabét.

Fia született, neve Absolon.
Ám Isten rosszalta e tettét,
Nátán prófétát hozzá elküldte.
Megrémült Dávid a hír hallatán.

Bűnbánóan az Úrhoz imádkozott,
Neked az Isten már megbocsájtott,
Te nem halsz meg, de meghal a fiad,
Aki most született, mondta Nátán.

Absolon ifjúvá növekedett,
És később fellázadt apja ellen.
Magának hadiszekeret szerzett,
Embereket buzdított király ellen.

Összekovácsolt hadinépével,
Bevonultak Jeruzsálembe.
Megütköztek a királyi haddal,
Fegyverrel végeztek Absolonnal.

Dávidnak követ vitte el a hírt,
Aki megrendülve, jajgatva sírt,
Fiam – Fiam, Fiam Absolon,
Jobb lett volna nekem meghalnom.

A BÖLCS SALAMON

Dávidnak királyi székébe,
Salamon ült Atyja helyére.
Megjelent álmában az Isten,
Kérdezte őt, mit adjak néked?

Salamon bölcsességet kérte,
És az engedelmes szívet,
Tudjon igazságosan, bölcsen,
Ítélni a népe felett.

Isten mind ezt megadta neki,
Megígérte, tiszta szívet látva,
Amit nem kért azt is megadja,
Gazdag és dicső királyságot.

Két nő ment hozzá ítéletért,
Egy szép csecsemőt vittek elé,
Az éjszaka egyszerre szültek,
Ám, meghalt egyiknek gyermeke.

Amíg aludt, a másik asszony,
A két csecsemőt kicserélte.
Amikor felébredt az asszony,
Nem az ő fia, felismerte.

Ezen nagyon összevitáztak,
Királyhoz mentek igazságra.
Előadták történetüket,
Mindketten akarták a gyereket.

Vágjátok ketté a gyermeket,
Salamon így bölcselkedett.
A gyermeket, meg ne öljétek,
Kiáltott az igazi anya.

Inkább a másik nőnek adja,
Így derült fény az igazságra.
Salamon király bölcsessége,
Egész Izraelt körbejárta.

Salamon templomot épített,
Kőből, Cédrus fából Istennek.
Belül színarany volt minden,
Szövetség ládát is ide vitték.

Ebben volt a Tízparancsolat,
Amit, Mózes írt kőtáblára,
Salamon Úrhoz imádkozott,
Kért kegyelmet, bűnbocsánatot.

Isten áldását a templomra,
Aki betér, majd imádkozva,
Minden vétkét az Úr megbocsátsa,
Ellenségeitől megóvja.

ILLÉS A NAGY PRÓFÉTA

Egyszer Izrael törzse felett,
Igen rossz király uralkodott.
Akháb volt a fejedelem neve,
Jezabelt feleségül vette.

Ő pogány Sidon hercegnője,
Baábnak oltárt épített.
A pogányok urát szolgálta,
Tetteivel Istent gyalázta.

Az Úr ekkor elküldte hozzá,
Egy követét, Illés prófétát.
Ő figyelmeztette a királyt,
Nem lesz eső mostantól, szólt.

Akháb erre nagyon megijedt,
Tudta, teljesül Isten szava,
Ám, aggodalmát eloszlatta,
Pogány felesége Jezabel.

Kérít pataknál rejtette el,
Illést az Úr oda küldte el.
A hollók étkekkel látták el,
Szomját, patak vize oltotta el.

Később tovább ment Sareptába,
Itt élt egy özvegy gyermekével,
Úr, Illést hozzá vezette el.
Csak marék liszt volt a fazékban,

Egy csepp olaj a korsójában,
Kis lepényt készített belőle,
Illés próféta kérésére,
Rájuk szállott Isten áldása.

Így nem fogyott ki az olaja,
Liszt sokasodott a fazékban,
Ám, gyermeke megbetegedett,
Rosszabbra fordult egészsége.

Özvegy, reggelre felébredve,
Látta, fia már nincs életben,
Magán kívül lett fájdalmában,
Sírva mondta Illés prófétának.

Illés fiát átölelte,
Istent, imával így kérlelte,
Hagyja meg a fiú életét,
S az Úr megadta, amit kért.

NÁBÓT SZÓLÓJE

Akháb király elment Nábóthoz,
Kérte, adja neki szőlőjét,
Nábót nem adta örökségét,
Akháb hazament haragosan.

Elkeseredve szomorkodott,
Elmondta okát Jezabelnek,
Ő levelet írt a véneknek,
Rá királyi pecsétet nyomott.

Levélben kérte a véneket,
Nábótot hamisan vádolják meg.
Ítéletként halálra kövezzék,
Vének, ezt mind megcselekedték.

Jezabel szólt Akhábnak: föl kelj,
Nábót szőlőjét foglald el,
Mehalt, mert pénzért nem adta el.
Akháb elment Nábót szőlőjébe.

Ám, megjelent előtte Illés,
Elprófétálta Isten szavát:
Akháb megöltétek Nábót,
Magadra vontad Úr haragját.

ILLÉS ÉS A HAMIS PRÓFÉTÁK

Akháb király már hitt Illésnek,
Engedelmeskedett kérésének,
Az összes hamis prófétáját,
Gyűjtse össze Kármel hegy lábánál.

Építsenek egy oltárt Baálnak,
Az ő pogány Istenüknek,
Illés is épít az Urának,
Az egy igaz Istenének.

Ki tűzzel felel imádságra,
Oltárra tett rózsét meggyújtja,
Ő lesz az egy igaz Istenük,
Mert, Ő cselekszi meg mind azt.

Pogány próféták elfogadták,
Oltárukat körül táncolták,
Baálhoz hangosan kiáltoztak,
Ám, oltárukon tűz nem gyulladt.

Oltára elé állt Illés,
Kezét emelte az ég felé,
Imába foglalta kérését,
Tűz lángra gyújtotta rőzséjét.

Az Úr a mi igaz Istenünk,
Kiáltotta egyszerre a nép,
Fogják el a hamis prófétákat,
Senki közülük ne meneküljön.

Illés énekelt örömében,
Visszavezette népét Istenhez,
Az Úr áldása lett Izraelen,
Én nem volt boldogabb Illésnél.

ILLÉS ELRAGADTATÁSA

Jezabel értesült róla,
Hogy Illés kivégeztette,
Neki kedves prófétákat,
Ezért tört Illés életére.

Illésnek menekülnie kellett,
Meg sem állt, gyalogolt a pusztába,
Fáradtan, kimerülten rogyott le,
Egy terjedelmes bokor tövében.

Arra gondolt, inkább meghalna,
Elfáradt testileg, lelkileg,
Még az Úrnak is imádkozta,
Had haljak meg, had haljak meg.

Majd mély álomba szenderült,
Isten Illést el nem hagyta,
Ébresztette angyalok szava,
Evett, ivott és felüdült.

Nagy út vár rá, mondták az angyalok,
Negyven napon át, ismét gyalogolt,
Majd megérkezett Hóreb hegyéhez,
Miket tegyen, elmondta ott Isten.

Visszafordult az Úr parancsára,
Utódját, Efézust felkereste,
Együtt jártak, mint tanítványa,
Ám eljött a nap, tisztét átadja.

Tüzes szekér jelent meg az égen,
Tüzes lovakkal elébe fogva,
Illés felemelkedett az égbe,
Isten őt a menybe elragadta.

ELIZEUS, ÚRNAK SZOLGÁLVA SEGÍT

Özvegyen maradt két fiával
Egy asszony, nehéz idők jártak.
Szólt Elizeus prófétának,
A segítséget tőle várta.

Semmi sem volt már a házban,
Viszont nagyra nőtt adóssága,
Csak egy kis korsó olaj maradt.
Elizeus azt tanácsolta,

Amennyi edényt csak tud, kérjen,
Vigye be a házba mindet,
Majd fiaival zárkózzon be,
Töltse tele az edényeket.

A kis korsó olajjal mind tele lett,
Isten velük hatalmas csodát tett.
Így eladhatták olajukat,
Kifizethették adóságukat.

Naámán, hadsereg parancsnoka,
De bélpoklossága kínozza,
Szolgáló lánytól meghallotta,
Elizeus, ki megszabadítja.

Fel is kereste a prófétát,
Fürödj meg hétszer a Jordánban,
Megtisztulsz, megújul tested, mondta.
Naámán nem hitt, bosszankodott.

Mi baj lehet, elgondolkodott,
Elment hát a Jordán folyóhoz.
Megmerítkezett hétszer vizében,
Ahogyan azt próféta szólta.

Megtisztult és megújult teste,
Elmúlt a kínzó betegsége.
Visszafordult nagy örömében,
Elizeusnak megköszönte.

Ezüstöt, aranyat elvitte,
A prófétának ajándékba,
Ám, Elizeus el nem fogadta,
Naámán hiába unszolta.

JEREMIÁS PRÓFÉTA

Jeremiást az Úr elküldte,
Egyik fazekasnak házába,
Isten igéjét ott hirdette,
Mindenki füle hallatára.

Ahogy az elrontott edényből,
Fazekas keze újat készít,
Formál minket az Úr keze is,
Istenhez térjete meg ti is.

Mindenki maga rossz útjáról,
Jobbítsátok útjaitokat,
És cselekedeteiteket,
S az Úr megbocsájt majd nektek.

Jeremiásra nem hallgattak,
A szívükben megátalkodottak.
Azonban az Úr ezt nem hagyta,
Újra ígét szólt a próféta.

A fazekasok kapujánál,
Korsót széttörte Úr parancsára,
Ahogyan széttörött korsója,
Úgy töri szét Isten a várost.

Mert megkeményítették magukat,
Elhagyták az isteni utat,
Figyelmeztetésre nem hallgattak,
És büntették prófétájukat.

Megjövendölte Jeremiás,
Bábel királyé lesz Júda,
A népet fogságba hurcolja,
Király kincsei lesz prédája.

EZÉKIEL LÁTOMÁSA A CSONTOKRÓL

Ezékiel látomása,
Az Úr lelke által szólta,
Kivitte síkság közepére,
Szár az csontok heverték szerte.

Isten így szól a csontokhoz,
Én lelket viszek belétek,
Nyomban életre keltelek,
Ínkat, húst adok rátok.

Majd beborítalak bőrrel,
És lelket adok belétek,
Hogy aztán életre keljetek,
Tudjátok meg én vagyok az Úr.

Ezzel nagy földrengés támadt,
Közeledett csont a csonthoz,
Ínak, hús, bőr került rájuk,
Jött a lélek négy szélirányból.

Mindannyian életre keltek,
Így szólt Isten hozzájuk:
Megnyitom sírjaitokat,
Visszaadom reménységeteket.

Izraelbe viszlek titeket,
Amit megígértem nektek,
Azt megcselekszem veletek,
Mert én vagyok a ti Istenetek.

DÁNIEL ÉS TÁRSAI

Nebukadneccar király elrendelte,
Az udvari főemberének,
Izrael nemes ifjai közül,
Párat írástudásra neveljenek.

Júda fiai is voltak közöttük,
Dániel, Sidrák, Misák, Abednégó,
Ők voltak a legalkalmasabbak,
Így a király szolgálatába álltak.

Nebukadneccar álmot látott,
Azonban megfejteni nem tudták,
Sem a bölcsek, sem a mágusok,
Igen nagy lett a király haragja.

Öljék meg mindet, parancsolta,
Dániel, mind ezt megakadályozza,
Ő lesz, ki álmát megmagyarázza,
Megfejtette királynak látomását.

Jutalmul, nagy ajándékot kapott,
Ő lett Babel tartományának ura.
Nebukadneccar csináltatott,
Magának, hatalmas aranszobrot.

Kihirdette, hogy a szobor előtt,
Minden nemzet hódoljon, boruljon le,
Ha ezt valaki meg nem teszi,
Dobják be tüzes kemencébe.

Sidrák, Misák, és Abednégó,
A szobor előtt nem hódoltak,
Mert az ő Istenüket félték,
Királyban lángoló harag támadt.

Őket tüzes kemencébe dobatta,
Tűz közepén álmélkodva látta,
Három helyett négyen vannak,
A negyedik, mint Isten fia.

Kihívta őket tüzes kemencéből,
Látták, nem volt hatalma testükön,
A tűznek, meg sem perzselődtek.
Így szólt: Áldott a ti Istenetek.

DÁNIEL AZ OROSZLÁNOK VERMÉBEN

Nebukadneccar felfuvalkodott,
Számúzték, letaszították a trónról.
Fia Belsaccár lett helyette,
Magát, Isten fölé helyezte.

Látomását Dániel megfejtette,
Miszertint királysága feloszlik.
Még éjszaka Belsaccárt megölték,
Trónját, Dáriusz foglalta el.

Dáriusz kedvelte Dánielt,
Király biztosok irigyelték ezt.
Nem találtak fogást Dánielen,
Tórbe csalták királyi törvénnyel.

Dáriusz királyt rávették,
Írjon alá egy új törvényt,
Miszert harminc napon át,
Tilos minden imádkozás.

Ki szigorú tilalmat megszegi,
Oroszlánok vermébe vettetik.
Dániel napi háromszor imádkozott,
Elővezették királyi biztosok.

Bepanaszolták a királynál,
Követelték, mi törvénszegésért jár.
Dáriusz, sajnálta Dánielt,
De törvénsértést követett el.

Dánielt bedobták a verembe,
Bízott, megszabadítja Istene.
A király reggel, hozzá ment sietve,
Életben találja remélte.

Dáriusz, szólította Dánielt,
S ő sértetlenül, így felelt;
Éjszaka leszállt Isten angyala,
Oroszlánok száját befogta.

Örült a király, veremből kihúzta,
A hamis kormánybiztosokat,
Oroszlánverembe dobatta,
Ők lettek gonoszságuk áldozata.

JÓNÁS TÖRTÉNETE

Élt egyszer egy próféta Jónás,
Neki az Úr megparancsolta,
Menjen Ninive városába,
Figyelmeztesse a népet.

Jónás haragudott Ninivére,
Ők voltak ősi ellensége,
Nem volt kedvére odamenni,
Inkább még távolabb kerülni.

Felszállt, ellenkező irányba,
Éppen induló hajóra.
Ám, Isten gondolatát látta,
Így tervét meghiúsította.

Tenger közepén a hajóra,
Hatalmas, nagy vihar zúdult.
Megijedtek és imádkoztak,
Kivéve Jónás próféta.

Tudta, miatta történik ez,
Kérte vessék őt a tengerbe.
Kidobták, kérésének engedve,
És a vihar elcsendesedett.

Jónást, egy nagy Cethal elnyelte,
Ott volt három nap, három éjjel,
Majd a szárazföldre kiköpte,
Úr üzenetét megértette.

Elindult rögvest Ninivébe,
Isten igéjét kihirdette.
Negyven nap, elpusztul Ninive,
Térjete meg Isten hitére.

Eljutott királyhoz ennek híre,
Megparancsolta mindenkinek,
Még az állatok is böjtöljenek,
Erőszakos útról megtérjenek.

Isten látta megtérésüket,
Ninivének megkegyelmezett.
Jónás nem tudott örülni ennek,
Pusztult volna inkább ellensége.

Gondolta, Isten tévedett,
Mérgelődött, bosszankodott.
Ricinus bokor nőtt feje felett,
Mely neki hús árnyékot tartott.

Egy éjszaka alatt elszáradt,
Jónás a bokrot nagyon sajnálta.
Isten ekképpen szólt hozzája;
Te ezt a bokrot sajnáltad,

Én egy egész népet sajnáltam.
Sok fiatal vétlen gyereket,
Állatokat és növényeket,
Bűnükből megtért embereket.

Jónás megértette az Istent,
Ninivével, szívében megbékélt.
Örült, hogy minden jóra fordult,
Hirdette az Úr igéjét.

JÓB PRÓBATÉTELEI

Élt egyszer egy Jób nevű ember,
Egyenes és fedhetetlen.
Hét fia, három lánya született,
Voltak állatai ezer számra.

Egy napon az Úr elé álltak,
Az angyalok és a sátán,
Az angyalok dicsérték Jóbot,
De a Sátán, kísértést hozott.

Isten engedte kísértését,
Ismerte Jób fedhetetlenségét.
Tudta, kiállja próbatételét,
Az Úr jól vigyázta életét.

Sátán elvette földi javát,
A gyermekeinek életét.
Jób érezte mély fájdalmát,
Mégsem hagyta el Isten hitét.

Így imádkozott leborulva;

Mezítelen jöttem e világra,
Mezítelen térek is vissza,
Az Úr adta, az Úr elvette,
Áldott legyen az Úr neve.

Nagyot csalódott a sátán,
Mert Jób kiállta a próbát.
Isten ellen nem vétkezett,
Semmi sértést, el nem követett.

Nem hagyta ennyiben a Sátán,
Ismét kísérteni próbált.
Hozott rá nagy testi fájdalmat,
Megkeseredett szíve Jóbnak.

Boldog halandó kit Isten megfed,
Mindenható fenyítését, meg ne vesd.
Mert Ő megsebez, de be is kötöz,
Keze, ha összezúz is meggyógyít.

Jóbot, barátai így vigasztalták,
Könyörüljetek rajtam mondta;
Tudom, hogy az én megváltóm él,
És megáll az én porom felett,

Testem nélkül látom meg az Istent.
Mivel Jób a próbát kiállta,
Az Úr sorsát megfordította,
Amije volt, többszörösen visszaadta.

Ajánlás a szerző műveiből:

Fényben élni

válogatott versek

Ebben a könyvben az első verseim olvashatóak. 2011 – től, 2015 – ig, főleg lírai hangulatúak, de válogatott versek révén több témakörből is találhatóak benne írásaim.

Az élet sója

válogatott versek

2015 – 2017 közötti verseim olvashatóak a könyvben, különböző kategóriákban. Többnyire spirituális és vallásos jellegűek.

Lélekből szólva

válogatott versek

Ez a könyv 2018 -ig íródott verseimből ad betekintést az alkotásaimról. Egy kis ízelítő a korábbi köteteimben található írásaimból.

Föld és Ég között

válogatott versek

A verses kötetemben 2019 – 2020 között írt műveim olvashatóak különböző témakörökben. Mese versek, természetről szóló versek, és ünnepi alkalomra írt versek alkotják többségét.

Égi szivárvány

válogatott versek

Ebben a könyvemben még található 2019 – ben írt verseimből, de főleg 2020 – 2022 között íródtak. Ünnepekről, természet csodáiról és mese versek is találhatóak benne.

Bibliai történetek versben sorozat:

Ezt a könyv sorozatot 2017 – től írtam, 2019 végéig. A sorozat négy kötetből áll;

I. Ószövetség, **II.** Újszövetség első rész, **III.** – **A hegyi beszéd** – Újszövetség második rész, **IV.** Újszövetség harmadik rész.

Novellák

Ez egy novellákat tartalmazó kötetem, melyben különböző történetek és események játszódnak le. A témakörük változó a romantikustól, kalandokon át a történelemig bezárólag.

Egy igaz szerelem

spirituális történet

2020 – ban kezdtem el kisregényeket írni. Ez az első könyvem, amely igaz történeten alapul. Romantikus szerelmi történet, és az eseményeket spirituális megvilágításba helyezi.

Egy igaz út

spirituális életfilozófia

Ebben a könyvemben igyekszem bemutatni egy filozófiai spirituális utat. Az igazösvényen való járás elméleti és gyakorlati oldalát. Az igazi spiritualitás és vallások megismerésén keresztül az álmokig, hogyan függ össze minden – mindennel.

Egy igaz út folytatódik

spirituális életfilozófia

A könyv címe is mutatja, hogy folytatódik az út megismerésének lehetősége. Néhány Szent életének rövid történetével, valamint a túlvilági lét törvényeivel. Angyalok és Missziós szellemek tevékenységeiről. A Mennyei és Földi világ közötti kapcsolatról, és ennek összefüggéseiről írok benne.

Nyári kalandok a Mátrában

kalandregény

A Mátra iránti rajongásomból megszületett egy kalandregény. Ez a könyv elvisz a hegységben található különböző ominózus helyekre. Feltárja a titkokat és legendákat. A természet pazar látványai és leginkább előforduló állatok, látnivalók bemutatása. A könyv végén 60 darab színes fotóval, melyek ezen helyszínekről készültek.

Az elveszett aranyrudak

romantikus kalandregény

Kitalált történet, melyben megtalálható a romantikus szerelem és a kalandok sora. A regény több helyszínen játszódik. Így röviden bemutatásra kerülnek a színterek, mely által több ismeretet szerezhetünk a különböző területekről.

Valamennyi eddig elkészült könyvem olvasható E – könyv formájában a Google Play könyvtárában.

Magánkiadásban, a könyvek megvásárolhatóak közvetlenül a szerzőtől.

Nagy szeretettel ajánlom figyelmükbe az elkészült könyveimet.

Elérhetőség: e – mail cím: pooredit3@gmail.com

A szerző honlapja: <http://www.pooreditrono.hu/>

FELHASZNÁLT FORRÁS

Szent Biblia

Ifjúsági biblia

Beliczay Angéla: Örökéletnek beszéde

Szász Ilma: Az örökéletnek beszéde

TARTALOM

Előszó.....	3
Kezdet.....	5
Káin és Ábel.....	9
Noé.....	12
Bábel tornya.....	15
Ábrahám elhívása.....	17
Sodoma és Gomora pusztulása.....	20
Ábrahám és Izsák.....	23
Izsák fiai: Ézsau és Jákob.....	26
Jákob nagybátyjánál.....	30
Jákob fia József.....	34
Mózes születése.....	37
Vissza Egyiptomba.....	40
Az út nehézségei.....	45
Tízparancsolat.....	48
Az aranyborjú.....	75
Átkelés a Jordánon.....	77

Sámson.....	80
Sámuel elhívja az Úr.....	84
Sámuel királlyá keni Dávidot.....	87
Góliát kihívása.....	89
Dávid király lesz.....	92
A bölcs Salamon.....	95
Illés a nagy próféta.....	98
Nábót szőlője.....	101
Illés és a hamis próféták.....	103
Illés elragadtatása.....	105
Elizeus, Úrnak szolgálva segít.....	107
Jeremiás próféta.....	110
Ezékiel látomása a csontokról.....	112
Dániel és társai.....	114
Dániel az oroszlánok vermében.....	117
Jónás története.....	120
Jób próbatétele.....	124
Ajánlás a szerző műveiből.....	127

Felhasznált forrás.....131